

[Grünbaum.]

vel skal gennemføres. Sådan noget skaber mistillid både fra udlandet, hvis man følger vores økonomiske politik; og her i landet hos de mange mennesker, som er ude på arbejdspladserne og dog også har en vis interesse i, hvad der foregår, bl. a. en interesse i de skatter, der skal kræves op.

Det er vel nok rigtigt, at vi må sige, at vi har en regering, der ikke har hverken hold eller styr på sin økonomiske politik. Jeg tror, at den momsforhøjelse, som man nu vil gennemføre, og som jo her må drøftes i forbindelse med udskrivningsprocenten, meget vel kan give anledning til nye lønglidninger ude på arbejdspladserne, og hvad har man så nået med hele den politik? Så har man ikke nået noget, man har tværtimod gjort det dårligere.

Sådan gik det jo. Det gik jo, som vi sagde, da man pressede den voldsomme kildeskatteudskrivning igennem. Vi har fået en for kraftig lønbevægelse, det kan der ikke være tvivl om. Det er en gammeldags finanspolitik simpelt hen. Man tror, at man ved hjælp af finanspolitikken, ved at stramme kan neddæmpe efterspørgselspresset, og så kan man udøve et tryk på priser og lønninger. Ja, det har været god latin i mange år at sige det, men al erfaring viser, at det ikke er rigtigt. Det er helt andre faktorer, der bestemmer, hvilken løn- og prisudvikling der finder sted i et samfund. Det er et organisationssamfund, vi lever i. Vi kan ikke ved hjælp af denne finanspolitik skabe den udvikling, som regeringen vil. Her gælder det virkelig om at have psykologisk forståelse og at forstå, hvilken økonomisk politik der skal føres, hvis man vil have en mere rolig udvikling inden for det danske samfund. Jeg mener — og det tror jeg, vi gør alle sammen inden for socialdemokratiet — at det er en uklog politik, regeringen fører. Vi er ikke så uenige i målsætningen, men vi er uenige i de midler, regeringen bruger for at gennemføre sin målsætning. Regeringen har ingen forståelse for de psykologiske virkninger af sin økonomiske politik. Jeg tror, vi får en ny bevægelse med stigende omkostninger og priser. Det, der sker, er jo, at man konfiskerer en dyrtidsportion uden kompensation, det er realiteten. Det må vende den tunge ende nedad. Det kan heller ikke være rimeligt, når ar-

bejdsmarkedet har afsluttet en aftale, at regeringen så siger: hvis I ikke vil bøje jer for inddragelsen af et dyrtidstillæg, så tager vi pengene ved en momsforhøjelse; men jeg skal ikke bevæge mig dybere ind i den del af emnet.

Det er klart, at det skaber problemer derude, ikke mindst når man så samtidig giver et tilskud til arbejdsgiverne. De slipper jo helt fri for den byrde og får penge til oven i købet.

Man kan også spørge — jævnfør det citat, jeg nævnte før —: hvor blev venstres skatteomlægning så af? Hvor blev hr. Poul Hartlings skatteomlægning og hr. Henry Christensens omlægning af? Den forsvandt altså ud i den blå luft. Vi fik kun den ene del af den, den, der vender den tunge ende nedad.

Man kan spørge: hvorfor virker den stramme finanspolitik ikke? Vi har diskuteret det i udvalget. Jeg tror, at der i problemet B-skatteydernes underligning og de 10.000 skattefri kroner ligger noget, som kan give en forklaring på, at man ikke trods den stramme finanspolitik har fået de virkninger, som man vel skulle mene var kommet noget tidligere, end vi har set. Derved er det blevet lønmodtagerne og de B-skatteydere, som har opgivet rigtigt, der har måttet betale, men man har ikke fået de virkninger, som man havde regnet med. Men jeg tror, de kommer; de kommer i andet halvår.

Når situationen er så usikker, hvorfor så ikke vente, hvorfor så dette magtmisbrug over for folketinget og i særdeleshed over for oppositionen? Jeg synes, sporene skræmmer. Da vi gennemførte kildeskatteprocenten sidste år i maj, oplevede vi jo, at finansministeren, da vi kom frem til finanslovsforslaget, måtte sige: ja men jeg har 960 mill. kr. mere i lommen. Vi sagde, da vi diskuterede udskrivningsprocenten i maj, ikke helt det samme. Det var langt over det, vi sagde. Vi sagde noget med 300 mill. kr. mere på afgifterne. Finansministeren kom med 960 mill. kr. mere — af andre grunde, men også noget fra afgifterne. Men så gik det hverken værre eller bedre, end at da finansloven skulle vedtages, kom finansministeren med yderligere 760 mill. kr. Udgifterne var også steget; de steg 400 mill. kr. fra maj, til finanslovsforslaget blev fremsat, og så 500 mill. kr. yderligere, 900 mill. kr. i alt. Der er altså ikke styr på det finansbudget, hverken på den ene side eller